

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
 לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
 וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
 אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחי' אייזנברג

השפעה על אנשי הצבא

הרב לייב זלמנוב

נולדתי בשנת תרפ"ו (1926) בעיירה קורסק, רוסיה, לאבי ר' שמואל, שהיה מראשוני התמימים שלמדו בישיבת "תומכי תמימים" בליובאוויטש. היה זה בתחילת שנות השלטון הקומוניסטי, ועל אף הקשיים הכרוכים בכך, הקפידו הוריי להעניק לי חינוך יהודי כשר. כבר בגיל שלוש-ארבע, דאגו הוריי שיבוא מלמד ללמד אותי בביתנו, ובגיל מאוחר יותר אף שלחו אותי לעיר קרמנצ'וג, ללמוד גמרא במחותרת אצל מלמד שם. בשנת תרצ"ו (1936), כשהייתי בגיל עשר, זכינו לקבל היתר יציאה מרוסיה הסובייטית, ועלינו ארצה.

בשנת תשי"ב (1952) אחרי שסיימתי את חוק לימודי בישיבה, בסביבות גיל עשרים וחמש, התגייסתי לצבא ושירתתי במסגרת הרבנות הצבאית, תחילה כסמל דת, ובהמשך בתפקיד קצין דת. במסגרת תפקידי עסקתי בנושאים של פיקוח על כשרות, תפילות, שבתות וחגים - בראש השנה תקעתי לחיילים בשופר, בפסח ערכתי ליל סדר, וכך הלאה. נוכחתי לראות שאם רק רוצים, אפשר להפיק תועלת רוחנית גדולה בהשפעה על החיילים במסגרת תפקיד זה, ואכן הרבי עודד אותי מאוד לנצל את תפקידי כדי לפעול בכל הדרכים לחיזוק הקדושה ויראת השמיים בקרב אנשי הצבא.

שירתי במשך כשנתיים וחצי במסגרת שירות החובה, ובתום אותה תקופה בקשו ממני לחתום קבע ולהאריך את השירות שלי לתקופה נוספת. התלבטתי, מאחר שבמהלך השירות שלי התחנתתי, והשירות בתפקיד זה חייב להישאר בבסיס בשבתות וחגים, דבר שלא היה נוח במיוחד במעמדי החדש כבעל משפחה. עם זאת, לא הכרעתי בשאלה זו על דעת עצמי, אלא כתבתי לרבי ומתשובתו השתמע שכדאי להאריך את השירות לעוד תקופת מה. כך יצא שהמשכתי בתפקידי כקצין דת במשך עוד כשנה.

המחנה שבו שירתי היה סמוך לכפר חב"ד, ובי"ט בכסלו, חג הגאולה של אדמו"ר הזקן וראש השנה לחסידות, כאשר הייתה נערכת בכפר חב"ד התוועדות חגיגת גדולה לציבור הרחב, הייתי מביא קבוצת חיילים לחגוג בכפר חב"ד. הם זכו ליחס של כבוד, הושיבו אותם בקדמת האולם, והביקור הזה השאיר עליהם רושם טוב ועורר אותם להתחזק ברוחניות. כמובן שנהגתי לדווח לרבי על כל הפעילויות שעשיתי במסגרת תפקידי בצבא, וזכיתי למענות מהרבי, בהם חיזוק ועודד מאוד על גודל הזכות שנפלה בחלקי ועל השליחות שהוטלה עלי

להשפיע על אנשי הצבא בנוגע לקיום תורה ומצוות, ודרבן אותי להוסיף בזה כהנה וכהנה.

פעם לקראת חנוכה הרבי שלח לי מטבעות שאחלק כדמי חנוכה לאנשי הצבא מבין אלה שהשתתפו בשיעורים ועסקו בלימוד חסידות. לקראת פסח הורה לי הרבי לדאוג שלכל חייל יהיה כזית של מצה שמורה עבודת יד. הצבא סיפק מצות מכונה בשפע, וכן סט של שלוש מצות עבודת יד לכל ליל סדר, אבל הרבי רצה שיהיה לכל חייל וחיילת - כולל גם בני משפחות הקצינים שהצטרפו לסדר - כזית מצה שמורה. דאגתי לגייס את הסכום הדרוש ולהזמין כמה וכמה ארגזים של מצה שמורה כדי לקיים את הוראת הרבי.

הרבנות הצבאית הוציאה לאור כתב עת תורני בשם 'מחניים' שיצא לאור כמה פעמים בשנה, ובמהלך שנות שירותי החל לצאת לאור בנוסף גם גיליון שבועי בנושאי יהדות. בעידודו של הרבי הייתי מעורב בהוצאתו לאור, וכמה פעמים פרסמתי מעל כמה זו קטעים מתוך השיחות של הרבי. הרבי גילה עניין רב בפרסומים הללו והביע את רצונו לקבל עותק מכל אותן גיליונות עבור ספרייתו. גם אחרי שסיימתי את שירותי בצבא, כתב לי הרבי שאמשיך לשלוח את גיליונות מחניים, ואף דרבן אותי כמה פעמים להשלים גיליונות מסוימים שהיו חסרים באוסף הספרייה.

«

פריקט מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
 סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום,
 מצויות בידינו קרוב ל-1400 עדויות מכלי ראשון. הערות והצעות יתקבלו בברכה: sipursheli@jemedi.org

MY ENCOUNTER
 with the
REBBE

בין היתר, עודד אותי הרבי באותה יחידות לנצל את כשרון הגאון שניחנתי בו, ולדרוש בפני החיילים בנושאי יהדות. הרבי גם כיוון אותי ספציפית לשוחח על נושא המשמעת והקבלת עול, שהוא הרי עקרון יסוד שעליו מושגת הצבא, ולהסביר לחיילים שכך צריך להיות הדבר גם בעבודת ה', במלחמה הרוחנית מול היצר הרע בכל הנוגע לשמירת התורה והמצוות.

עוד נושא שעלה באותה יחידות היה לגבי כתיבה של אנשי הצבא לרבי. תוך כדי פעילותי בצבא במסגרת תפקידי כקצין דת, פנו חיילים רבים בבקשה לכתוב לרבי בענייניהם הפרטיים, הן הגשמיים והן הרוחניים. חלקם בקשו לכתוב לרבי בעקבות הרצאות שנשאתי בפניהם בנושאי יהדות, כדי לברר לעומק יותר שאלות שהתעוררו להם. עזרתי להם כיצד לנסח את הפנייה לרבי, והיכן לשלוח את המכתב. הרבי עודד את הקשר הזה, ואמר לי ביחידות שאמסור להם שכל מי שיכתוב יזכה בעזרת השם לקבל מענה למכתבו, גם אם לעתים הדבר יתעכב. גם אחרי שסיימתי את שירותי, היו באים אלי מכרים מהצבא ונעזרים בי בנושא הכתיבה לרבי. אכן, כמה וכמה מאלו שכתבו לרבי זכו להתקרב ולהתחזק, וחלקם ממש נהיו חסידים מקושרים לרבי.

מכל המענות וההתייחסויות השונות שזכיתי לקבל מהרבי לאורך השנים, ניכרת החשיבות הרבה שהרבי ייחס לנושא זה של החדרת קדושה ויראת שמיים בקרב אנשי הצבא בארץ ישראל. גם אחרי שסיימתי רשמית את תפקידי, ואפילו בשנים אחרי שכבר שוחררתי משירות מילואים, המשיך הרבי לעודד ולדרבן אותי במכתבים לנצל ולחזק את הקשרים שלי עם אנשי הצבא כדי להשפיע עליהם ברוחניות, בחיזוק שמירת התורה והמצוות.

הרב לייב זלמנוב היה מפעילי צעירי חב"ד הוותיקים בבני ברק. הוא רואיין בביתו בבני ברק בחודש אייר תשס"ט (2009).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"א (1981) — בכינוס ילדים לקראת חג השבועות הקרב ובא, הופתע הקהל כאשר באמצע שיחה שנשא, החל הרבי לשוחח ברוסית, ופנה אל ילדים יהודים ברוסיה הסובייטית. הוא קרא בלהט לכל ילדי ישראל להתאחד "כאיש אחד, בלב אחד", ועודד את הילדים לבוא בחג השבועות לבתי הכנסת כדי לשמוע את קריאת עשרת הדברות מתוך ספר התורה.¹ א' בסיוון

1 שיחות קודש תשמ"א, חלק ג, עמ' 555

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

ביו"ד שבט תשי"ג (1953) נערכה לראשונה בארץ ישראל הגרלה על נסיעה לרבי. השתתפו אז בהגרלה ששים ושלושה מאנ"ש חסידי חב"ד, שכל אחד מהם שילם חמש עשרה לירות - סכום לא קטן באותן שנים - ואני זכיתי לעלות בגורל כנציג שייסע מארץ ישראל לבקר אצל הרבי, לראשונה בחיי. הייתי כמובן מאושר מאוד על הזכות שנפלה בחלקי, אך מאחר שהייתי אז מגויס לצבא ובאמצע השירות הסדיר, התעוררו קשיים להשיג את האישורים הדרושים כדי לנסוע לחו"ל. בשלב מסוים פנו אלי מטעם הוועד שארגן את ההגרלה והודיעו שאם לא אנצל את זכותי לנסוע, תיערך הגרלה חוזרת וייבחר נציג אחר שאליו יועברו כספי הזכייה. עלתה אז מחשבה שאעביר את זכות הנסיעה לאבי שגם הוא לא זכה עדיין לבקר אצל הרבי, אבל כשכתבתי על כך לרבי, הוא שלל את הרעיון והדגיש שמי שזכה בגורל, הוא זה שצריך לנסוע, וזו זכות שלא ניתנת להעברה.

אחרי מאמצים ויגיעה מרובה, התקבל כעבור כשנה האישור המיוחל מהצבא, והנסיעה שלי נקבעה לחודש אייר תשי"ד (1954). לקראת נסיעתי זכיתי לכמה הוראות מיוחדות מהרבי. למשל, הרבי הורה לי בתור זוכה בגורל לבקר בכל ריכוזי אנ"ש ומוסדות חב"ד בארץ ישראל, על מנת להביא דרישת שלום אישית ("א לעבעדיקן גרוס") מכל אותם מקומות. הרגשתי שאני מייצג ממש את כל ציבור חסידי חב"ד בארץ, ולא רק את אותם ששים ושלושה חסידים שהשתתפו בהגרלה.

כמו כן כתב לי הרבי לפני נסיעתי שעלי לוודא שלא תהיה חס ושלום שום חלישות בנוגע לענייני יהדות הצריכים חיזוק, שעליהם הייתי ממונה במסגרת תפקידי בצבא, ולדאוג לכך שכל הדברים יתמלאו בלי שום חיסרון גם בעת היעדרותי. היה משמע מהרבי שההסכמה שלו לנסיעתי תלויה במילוי תנאי זה.

הוראה נוספת הייתה שלא אסע באניות ישראליות, או בכלל באניות שבבעלות יהודית או שהמלחים העובדים בהן יהודים, וזאת כדי שלא להיכנס לבעיה של נסיעה בשבת באניות המופעלות בידי יהודים, נושא שעליו מחה הרבי נמרצות באותן שנים.

הנסיעה לרבי באותן שנים הייתה כרוכה בעלויות גבוהות מאוד, והסכום שנאסף לא הספיק אפילו עבור הכרטיס הזול ביותר שניתן היה להשיג. נאלצתי ללוות עוד כספים כדי לממן את הנסיעה, ולבסוף הפלגתי מנמל חיפה למרסיי, ומשם טסתי לניו יורק.

במהלך אותו ביקור גילה כלפיי הרבי קירוב גדול. בעיצומה של אחת ההתוועדויות שבהן השתתפתי הכריז הרבי ש"מכיוון שנוכח כאן אחד מהצבא, שהוא גם קצין בצבא, וקצין דתי עם זקן שלם, ובצבא הרי נהוג ששרים 'מארש' [שיר לכת], ידאג אפוא שיושר כאן 'מארש'...", ושרתי את הניגון הידוע המכונה 'מארש נפוליון'. הרבי גם העניק לי בקבוק 'משקה' - וודקה כדי לחלק 'לחיים' בין אנשי הצבא.

באותו ביקור זכיתי גם להיכנס לראשונה ליחידות עם הרבי.

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015